

PAU VALENT

**KUOLLEEN
MIEHEN
LISTA**

PAU VALENT

**KUOLLEEN
MIEHEN
LISTA**

SCRIBO ERGO SUM

© 2024 Pau Valent

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-7173-0

Kiitos Sami ja Elina

Epilogi

Mies istui varastorakennuksen pölyisen työpöydän ääreen ja käynnisti tietokoneen. Sen ikäloppu kiintolevy alkoi rahista ja vinkua. Kesti kauan ennen kuin näytölle ilmestyi Windows XP:n näyttökuva. Kuului kolahdus ja levyasema ponnahti auki tietokoneen yleiseen hitauteen nähden yllättävän terhakkaasti.

Himmeän pöytälampan valossa oli vaikeata nähdä miten päin CD-levy tuli asettaa lukijaan ja mies nosti sen kapean valokeilan alle varmistuakseen asiasta. Sillä välin, kun tietokone avasi levyä, hän aukaisi selaimella YouTube-sivuston ja valmistautui julkaisemaan tallettamansa videotiedoston.

Kangasrullat, jotka täyttivät varaston miltei kattoon saakka, vaimensivat äänet eikä mies kuullut kuinka liukuovi avautui. Hän oli niin keskittynyt siihen, mitä oli tekemässä, ettei myöskään kuullut askelia takanaan.

Hän havahtui tulijan läsnäoloon vasta, kun tämä kietoi hänen kurkkunsa ympärille teräslangan ja väkivahvat kädet nostivat hänet ylös tuolilta, jolla hän oli istunut.

1.

Espanjalainen mies, 30 vuotta,
kiinnostunut löytämään naisen
Dominikaanisesta tasavallasta joka
haluaa asua kanssani Madridissa. Ei
lapsia. Whatsapp +34 609123456

Nicolas Grande käveli eräänä toukokuuisena torstaiaamuna suurten plataanipuiden varjostamaa asfaltoimatonta katuja. Sitä reunusti kummaltakin sivulta jalkakäytävä, jonka laatoitus oli vuosien saatossa irtoillut ja jonka karhunvatukat, köynnöskasvit ja rikkaruohot olivat vallanneet miltei kokonaan. Huhtikuun sateet olivat syöneet kadun pintaan syviä uurteita, joita hänen piti kulkiessaan varoa.

Kello oli seitsemäntoista minuuttia yli seitsemän. Hän tiesi sen vilkaisematta rannekelloaan.

Nicolas oli saanut kellon lahjaksi viisikymmentä täytettyään ja palveltuaan yrityksessä kolmekymmentäneljä vuotta. Ei se Rolex ollut – eipä tietenkään – muttei myöskään mikään Festina. Nicolas muisti aina pitää Lotustaan hyvin näkyvästi esillä, etenkin vieraillessaan serkkunsa luona Huelvassa.

Kello kuusi kolmekymmentä Nicolas heräsi, kuten joka ikinen aamu, oli sitten arki tai pyhä. Hän venytteli sängyllään kolme minuuttia kuunnellen vaimonsa Montsen kevyttä tuhua. Toisinaan se yltyi kuorsaukseksi, mutta ei niin kovaksi, että se olisi häirinnyt Nicolaksen yöunta. Nicolas oli niitä ihmisiä, jotka paneuduttuaan yöpuulle vaipuivat miltei heti syvään uneen, jota mikään ei voinut häiritä. Hän nukkui koko yön läpeensä ilman vessakäyntejä. Joskus, vaikkakin

harvoin, häntä häiritsi kuumuus, jota Montse hohkasi etenkin näin kesäkuumalla.

Vapaapäivinä Nicolas salli itselleen puolisen tuntia rauhallista loikoilua sängyllä ja asioiden mietiskelyä. Näinä aamuhetkinään hän järjesteli elämäänsä järjelliseen ja ymmärrettävään muotoon. Ei siksi, että hänen tähänastinen elämänsä olisi ollut kovin sekavaa tai synnillistä, mutta muutama häpeäpilkku siihen kyllä mahtui. Juuri näiden työstämiseen Nicolas oli käyttänyt aamuhetkensä jo monien vuosien ajan. Ripittäytymässä hän ei ollut käynyt sitten Francon kuoleman. Sinä vuonna papiksi oli nimitetty nuori pojankoltiainen, eikä heidän maailmankatsomuksensa olleet käyneet yksiin. Siksi Nicolas oli myös lopettanut kokonaan messussa käymisen.

Kuusi kolmekymmentäkolme Nicolas pudotti särkevät jalkansa lattialle ja laahusti kylpyhuoneeseen. Hän pesi itsensä miltei kylmällä vedellä, mikä toi mieleen peseytymisen vuoristopurossa joskus kauan sitten lapsena. Kuivatessaan itseään, hän aukaisi ikkunan nauttien lauhkean tuulen hyväilystä kostealla iholla. Tuuli nousi pitkin Besós-joen uomaa, aina mereltä asti, ja tähän aikaan aamusta se oli vielä miellyttävän raikas, varsinkin suihkun jälkeen.

Aiemmin Montse oli herännyt valmistamaan miehelleen aamiaisen, mutta leikkauksen jälkeen Nicolas oli väittänyt pystyvänsä selviytymään siitä aivan hyvin itsekin. Oli vaimon terveyden kannalta parempi, jos tämä nukkuisi pidempään aamuisin. Se oli hyvä ratkaisu myös Nicolaksen oman mielenterveyden kannalta. Kireä vaimo aamutuimaan ei lainkaan edesauttaisi häntä saavuttamaan sitä harmoniaa, jota hän niin kovasti tavoitteli näinä aamun rauhallisina hetkinään.

Oli tarvittu jonkin verran tarmokasta suostuttelua, jotta Montsen pää oli saatu kääntymään. Sitten siitä oli tullut tapa ja jo seitsemän vuotta Nicolas oli hoitanut aamutoimensa täysin itsenäisesti.

Aluksi kahvin keittäminen ja munakkaan paisto tuntuivat hänestä ylipääsemättömän vaikeilta toimenpiteiltä, mutta sittemmin hän oli laajentanut osaamistaan perunamunakkaaseen, paistettuihin makkaroihin sekä pekoniin. Nykyisin hän tunsu tiettyä ylpeyttä osaamisestaan, tosin hänen ruokahalunsa oli supistunut miltei vain kahviin ja voileipään samalla, kun hänen atleettinen vartalonsa oli menettänyt vuosien saatossa vetreyttään ja lihasmassaansa.

Alumiininen mutteripannu sihahti kuusi neljäkymmentäseitsemän, ja kahtatoista minuuttia yli seitsemän Nicolas oli jo ulko-ovella valmiina lähtemään töihin. Sitä ennen hän oli pinonnut käyttämänsä astiat siististi tiskialtaaseen ja pyyhkinyt pöydän, sekä käynyt makuuhuoneessa hyvästelemässä nukkuvan vaimonsa.

Plataanipuiden varjostama katu oli leveä ja lyhyt. Se laskeutui kohti tehtaan vanhaa pääovea. Tämä pääovi sijaitsi alkuperäisessä tehdasrakennuksessa, jonka nykyisen johtajan isoisä oli rakennuttanut. Sisäänkäynti oli mahtipontinen – suhteeton verrattuna itse rakennukseen – ja sijoittui täsmälleen kadun oletetun keskiviivan kohdalle. Vuosikymmeniä sitten näky olikin ollut vaikuttava. Nicolas muisti hyvin, millainen näkymä oli ollut hänen lapsuudessaan. Nykyisin täyteen mittaansa kasvaneet plataanipuut peittivät tehdasrakennuksen osittain ja pilasivat vaikutelman.

Isoisän aikojen jälkeen tehdas oli paisunut kuin pullataikina. Vanhaa pääkonttoria oli laajennettu useaan otteeseen ja sen lähiympäristöön oli noussut uusia ja taas uusia tehdashalleja, jotka olivat vallanneet korttelin toisensa jälkeen kuivan joenuoman läheisyydessä. Nykyinen pääovi oli uudessa siivessä ja se oli huomattavasti vaatimattomampi, lasitettu teräsovi.

Kadun vastakkaisessa päässä, kukkulan laella, oli tehtaan perustajan entinen asunto. Se oli koristeellinen, muttei liian mahtipontinen, huvilamainen rakennus. Talo oli kaksikerroksinen ja sen erikoispiirteenä oli katettu terassi, joka kiersi koko rakennuksen

ympäri. Vaikka sitä ei tehtaalta katsottuna hahmottanutkaan, tämä talo sijaitsi kukkulan korkeimmalla kohdalla. Aikanaan sieltä oli hyvät näköalat niin vuorille itään kuin eteläiseen laaksoon viininviljelyksille, sekä länteen Besós-joelle. Nykyisin kerrostalot peittivät näkymät etelään ja länteen. Kaksikymmentä vuotta sitten huvila oli muutettu yksiöiksi ja kaksioiksi, ja vuokrattu tehtaan työntekijöille.

Molemmin puolin katua oli kymmenkunta pientä omakotitaloa, jotka oli rakennettu samoihin aikoihin kuin huvilakin. Valmistuttuaan ne olivat olleet uusinta uutta kaikkine mukavuuksineen – sisävessoineen ja moderneine keittiöineen – mutta tänä päivänä ne olivat jo melko ränsistyneitä. Tuolloin, vanhoina hyvinä aikoina, niitä oli vuokrattu vain ja ainoastaan tehtaan ylimmälle johdolle.

Nicolas asui yhdessä näistä taloista. Hän oli asunut siinä käytännöllisesti katsoen koko elämänsä. Hänen vanhempansa olivat muuttaneet siihen joitakin vuosia Nicolaksen syntymän jälkeen. Nicolaksen isä oli tuolloin tullut tehtaalle töihin nuorena insinöörinä ja koko perhe oli muuttanut Sevillasta hänen mukanaan tähän kaukaiseen ja outoon maakuntaan.

Nicolas oli tavallaan varttunut tehtaalla. Äidin kanssa käytiin viemässä isälle eväitä, kun tämä jäi ylitöihin. Ostokset tehtiin puodissa, tehtaan omistamassa kiinteistössä, josta sai ostaa elintarvikkeita luotolla. Ostokset kirjattiin ylös mustakantiseen kirjaan ja vähennettiin kuukausittain isän palkasta. Sukulaisille soitettiin – silloin harvoin, kun soitettiin – tehtaan eteisaulan puhelimesta.

Sitä puhelinta ei enää ollut, eikä ollut puotiakaan. Vanha eteisaula oli muutettu varastoksi, missä säilytettiin käytöstä poistettuja toimistokalusteita ja puodin tilalle oli tullut baari, jossa ylitövuorolaisille tarjottiin firman puolesta ateria iltayhdeksältä.

Isällä oli työhuoneensa vanhan siiven toisessa kerroksessa. Nicolas muisti tarkalleen millainen tuo huone oli ollut. Ovea vastapäätä oli kaksi korkeaa ikkunaa, joiden väliin oli ripustettu Generalisimon

valokuva. Neljästä vastakkain asetellusta työpöydästä vasemmankäden ikkunanpuolimmainen oli isän. Huoneessa tuoksui tupakalta ja spriikopioilta.

Pöydällä oli aina paljon papereita ja piirustuksia, hienoja puisia lyijykyniä ja mustekynä, sekä isän vanha ja kulunut laskutikku nahkaisessa kotelossaan. Nicolas muisti elävästi myös pronssista valetun rasian, jossa kyniä ja muita piirustustarvikkeita säilytettiin. Kotelon kanteen oli kaiverrettu kirjaimet A.G.L. ja sen jokaista kulmaa kannatteli pronssinen leijonankäpälä.

Kun Nicolas rakennusta lähestyessään näki kokonaisuudessaan vanhan pääoven, hän näki myös rakennuksen keskivaiheilla ikkunan, jonka takana tuo toimistohuone oli ollut. Vaikka hän ei ollut käynyt tuossa huoneessa vuosiin, hän tiesi tarkalleen, mitä siellä oli - arkistohyllyjä täynnä pölyisiä arkistolaatikoita.

Nicolaksen oma toimistohuone oli paljon vaatimattomampi. Se oli lasinen koppi keskellä tehdassalia hitsausrobottien ja prässien välissä ja sitä kutsuttiin yleisesti akvaarioksi. Pahat kielet kutsuivat sitä myöskin nimellä El Gran Circo – Suuri sirkus. Suuri, Nicolaksen sukunimen takia, ja sirkus siksi, että monet työntekijöistä pitivät Nicolasta ja hänen alaisiaan lähinnä pelleinä.

Hän aukaisi tehdasrakennuksen sivuoven avaimellaan kello seitsemän kaksikymmentä ja oikaistuaan maalauslinjan läpi, hän istahti pöytänsä ääreen muutamaa minuuttia myöhemmin.

Suihkun jälkeinen raikkaus alkoi haihtua miltei välittömästi hänen astuttuaan sisälle akvaarioon. Edellispäivän helle oli varastoitunut juuri sinne, kuten tavallista. Vaikka tehdassaleissa lämpötila laskisi yön aikana lähes siedettäväksi, niin akvaariossa oli varmasti ainakin viisi asetta kuumempaa. Yhtiön johto ei haaskannut rahojaan ilmastointilaitteisiin ja mitäpä se olisi auttanutkaan, sillä auringon paahde pääsi tunkeutumaan esteettä eristämättömän kuitusementtikaton läpi sisälle tehdashalliin. Nicolas tiesi, että jo pian

kymmenen jälkeen lämpötila nousisi siellä lähes sietämättömäksi. Silloin olisi aika lähteä tapaamaan alihankkijoita, sillä autossa hänellä oli sentään ilmastointilaite.

Tehtaan ovet aukaistaisiin puolisen tuntia myöhemmin, joten Nicolakselle jäi reilusti aikaa selailla aamun La Vanguardiaa ja valmistautua henkisesti uusiin koitoksiin.

Varttia vaille Gonçal käveli lasiseinäisen toimiston ohi pirteänä kuten aina. Tehtaan vanha johtaja oli eläköitynyt vuotta aiemmin, mutta tuli silti tehtaalle joka ikinen aamu. Hänen poikansa, yhtiön nykyinen johtaja, tulisi vasta joskus yhdeksän aikoihin.

Gonçal toivotti Nicolakselle hyvän huomenen, kuten hän toivotti kaikille, aina varastopojista yläkerran insinööreihin asti. Usein hän poikkesi juttelemaan hetkeksi. Keskustelu rajoittui aina vain työasioihin. Vanhan johtajan oma elämä, mikäli sitä ylipäättään oli olemassa, oli aina pysynyt salassa hänen alaisiltaan.

Nicolas jakoi toimistohuoneen neljän alaisensa kanssa. Yhdessä he viisi muodostivat laadunvalvontayksikön. Ensimmäisenä saapuisi Aiurdi Gurruchaga - ryhmän nuorin. Francisco, laborantti, tulisi muutamaa minuuttia myöhemmin, vain noustakseen heti vinttikerroksen laboratorioonsa. Ja Francisco Follet tulisi myöhässä - kuten aina.

Ensin mainittua Franciscoa kutsuttiin Pacoksi, erotuksena jälkimmäisestä, joka käytti itsestään nimeä Xesc tuodakseen paremmin esille katalonialaisuuttaan. Neljännen alaisen, Javierin, toimipiste oli pääasiallisesti yhtiön toisessa tuotantolaitoksessa, naapurikylässä, joten hän ei ollut paikalla muutoin kuin vain satunnaisesti.

Nicolas itse oli laadunvalvontaorganisaatiossaan hyvin kiistanalainen henkilö. Hän oli heistä viidestä vähiten koulutettu ja oli suorastaan epäpätevä tehtävänsä, vaikka pyrki salaamaan sen mahdollisimman hyvin. Nicolas ei ollut varma tiesivätkö hänen

alaisensa ja muut työntekijät tämän häpeällisen yksityiskohdan ja juuri tuo epätietoisuus sai hänet olemaan alati puolustusasemissa. Hänellä oli jatkuvasti sellainen olo, että hänelle naurettiin hänen selkensä takana.

Isä oli puhunut Nicolaksen tehtaalle töihin, kun rauhaton lapsi ei oikein jaksanut keskittyä opintoihinsa. Opettaja oli neuvonut vanhempia ohjaamaan pojan ammatilliseen koulutukseen, sekä etsimään hänelle jokin sopivan urheilullinen harrastus.

Ammattikoulun lomassa Nicolas alkoi työskennellä tehtaassa, tehden erinäisiä aputöitä sekä juoksi kaikkien muiden työntekijöiden asioilla. Vieläkin hän muisti, miten hänet oli lähetetty rautakauppaan ostamaan kaksi kiloa paineilmaa. Hän oli tuntenut itsensä niin tavattoman tärkeäksi ensimmäisessä vastuullisessa tehtävässään tehtaan ulkopuolelle. Jälkeenpäin hänelle oli naurettu ja sana tapahtuneesta oli kiirinyt ympäri tehdasta lähes valon nopeudella. Vieläkin joku vanhimmista työläisistä saattoi kuiskata ohi mennessään sanan paineilma.

Samoihin aikoihin, kun Nicolas aloitti ammattikoulussa koneistajan opinnot, hän liittyi isänsä kehotuksesta paikalliseen painikerhoon harrastusmielessä. Nicolas koki painin mielekkääksi ja vaikka hän olikin siirtynyt harrastuksen pariin melko myöhäisessä vaiheessa, hän kuitenkin omasi enemmän kärsivällisyyttä paneutua lajin hienouksiin kuin hänen ikätoverinsa. Sitä paitsi hänellä oli luontainen kyky ymmärtää lajin dynamiikkaa.

Kovalla harjoittelulla hän ylsi pian seurain parhaimpien juniorien joukkoon ja jopa näiden ohi, mutta sai katkerasti muutamia vuosia myöhemmin huomata, että pienen kokonsa vuoksi hänessä ei ollut ainesta harrastelijatasoa korkeammalle. Nicolas piti kuitenkin lajista niin paljon, että pysyi sen parissa ja jatkoi yhä edelleen junioriryhmien valmentajana. Painitaustasta oli myös se etu, että ne työtovereista, jotka

tahtoivat haastaa riitaa insinöörin pojan kanssa, eivät tohtineet sitä tehdä.

Ammattikoulun jälkeen Nicolas sai pestin prässille. Se oli yksitoikkoista työtä. Metallinkappaleita syötettiin koneeseen, joka yhdellä männän painalluksella leikkasi ne muotoonsa ja pisteli niihin reikiä.

Vuosien kuluessa Nicolas eteni urallaan, kuten tuohon aikaan oli luonnollista, jos ammattimies vain oli riittävän kunnianhimoinen. Patruunat pitivät arvossa työntekijänsä pitkää palvelussuhdetta ja tämän osoittamaa lojaaliutta enemmän kuin korkean tason opintoja, toisin kuin tänä päivänä. Nykyisin tuotteet sertifioidaan, kuten myös ihmiset. Mies päti paremmin paperilla kuin kasvotusten.

Kymmenessä vuodessa Nicolas yleni osastonsa työnjohtajaksi ja hän sai kapean pöydän pitkästä ja kapeasta toimistohuoneesta. Huoneessa oli ikkunaseinä, josta saattoi katsella työn touhua alhaalla tehdassalissa. Näköala oli hyvä, mutta huone oli ahdas kaikille kahdeksalle työnjohtajalle, eikä siellä ollut lainkaan ilmanvaihtoa.

Kahdeksan vuotta myöhemmin alettiin puhua laadunhallinnasta. Kukaan ei tuntunut tietävän, mistä siinä oli kysymys. Olihan päivän selvää, että tuote oli joko kelvollinen tai sitten ei. Se että tuon asian toteamiseen tarvittaisiin ammattilaisia, tuntui turhalta rahan ja ajan haaskaukselta. Eihän siinä olisi mitään järkeä, että jonkun pitäisi tarkistaa kaikki valmistuneet istuimet yksi toisensa perään.

Nicolas sen sijaan ymmärsi heti, ettei kyse ollut mistään laadunvalvonnasta vaan tuotannon laadun hallinnasta. Siinä laadun varmistaminen ei langennut ainoastaan yhden henkilön harteille, vaan ulottui koko tuotantoprosessin läpi aina teräksen tuottajasta, sen jatkojalostajasta, varastointiin, tuotantoon ja pintakäsittelyyn. Siis alihankkijoista aina viimeiseen hitsariin, joka kasasi palaset yhteen robottihitsaimella.

Kun barcelonalaisen tehtaan varastorakennuksesta löydetään pahoinpidelty mies nosturin koukkuun hirtettynä, se olisi hyvinkin voinut merkitä loppua tälle tarinalle. Kuollut mies onnistui kuitenkin jättämään jälkeensä listan, jolla on kaksikymmentäkolme nimeä.

Pilar ja Nina pakenevat henkensä edestä amerikkalaisia palkkamurhaajia. Se, minkä alunperin piti olla kosto vailla vähäisintäkään riskiä, muuttui yllättäen epätoivoiseksi pakomatkaksi. Tilanne on toivoton, mutta lopulta he saavat apua hyvin yllättäviltä tahoilta.

Naiset matkustavat Madridiin missä roolit vaihtuvat, ja saalistetuista tulee armottomia saalistajia.

9 789528 071730